

“I Am He”

By President Jeffrey R. Holland
Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

“Det er jeg”

Av president Jeffrey R. Holland
Fungerende president for De tolv apostlers quorum

October 2024 general conference

Christ's charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist.

Kristi kjærlighet – tydelig i fullstendig lojalitet til guddommelig vilje – vedvarte og fortsetter å vedvare.

It is the Sabbath day, and we have gathered to speak of Christ and Him crucified. I know that my Redeemer lives.

Consider this scene from the last week of Jesus's mortal life. A multitude had gathered, including Roman soldiers armed with staves and strapped with swords. Led by officers from the chief priests who had torches in hand, this earnest company was not off to conquer a city. Tonight they were looking for only one man, a man not known to carry a weapon, receive military training, or engage in physical combat at any time in His entire life.

As the soldiers approached, Jesus, in an effort to protect His disciples, stepped forth and said, “Whom seek ye?” They replied, “Jesus of Nazareth.” Jesus said, “I am he. ... As soon ... as he had said unto them, I am he, they went backward, and fell to the ground.”

To me, that is one of the most stirring lines in all of scripture. Among other things, it tells me straightforwardly that just being in the presence of the Son of God—the great Jehovah of the Old Testament and Good Shepherd of the New, who bears no weapons of any kind—that just hearing the voice of this Refuge from the Storm, this Prince of Peace, is enough to send antagonists stumbling into retreat, piling them in a jumble, making the whole group wish they had been assigned kitchen duty that night.

Just a few days earlier, when He had entered the city triumphantly, “all the city was moved,” the scripture says, asking, “Who is this?” I can

Det er sabbatsdagen, og vi er samlet for å tale om Kristus og ham korsfestet. Jeg vet at min Forløser lever.

Overvei denne scenen fra den siste uken av Jesu jordiske liv. En folkemengde hadde samlet seg, herunder romerske soldater bevæpnet med stokker og sverd. Anført av embedsmenn fra yppersteprestene som hadde fakler i hendene, var dette alvorstunge kompanietikk på vei til å erobre en by. I kveld lette de etter bare én mann, en mann som ikke var kjent for å bære våpen, ikke fått militær opplæring eller hadde deltatt i fysisk kamp på noe tidspunkt av hele sitt liv.

Da soldatene nærmet seg, gikk Jesus, i et forsøk på å beskytte sine disipler, frem og sa: “Hvem leter dere etter?” De svarte ham: “Jesus fra Nasaret.” Jesus sa: “Det er jeg ... Da han sa til dem: Det er jeg, vek de tilbake og falt til jorden.”

For meg er dette noen av de mest rørende versene i all hellig skrift. Det forteller meg blant annet rett og slett at bare det å være i nærvær av Guds Sønn – Det gamle testamentes store Jehova og Den gode hyrde i Det nye, som ikke bærer våpen av noe slag – at bare det å høre røsten fra denne Tilflukt fra stormen, denne Fredsfyrste, er nok til å sende motstanderne inn i snublende retrett, oppå hverandre i et eneste kaos, og få hele gruppen til å ønske at de hadde hatt kjøkkentjeneste den kvelden.

Bare noen dager tidligere, da han triumferende hadde kommet inn i byen, “kom hele byen i bevegelse,” lyder skriftstedet, og de spurte:

only imagine that “Who is this?” is the question those muddled soldiers were now asking!

The answer to that question could not have been in His looks, for Isaiah had prophesied some seven centuries earlier that “he hath no form nor comeliness; and when we shall see him, there is no beauty that we should desire him.” It certainly wasn’t in His polished wardrobe or His great personal wealth, of which He had neither. It could not be from any professional training in the local synagogues because we have no evidence that He ever studied at any of them, though even in His youth He could confound superbly prepared scribes and lawyers, astonishing them with His doctrine “as one having authority.”

From that teaching in the temple to His triumphant entry into Jerusalem and this final, unjustifiable arrest, Jesus was routinely placed in difficult, often devious situations in which He was always triumphant—victories for which we have no explanation except divine DNA.

Yet down through history many have simplified, even trivialized our image of Him and His witness of who He was. They have reduced His righteousness to mere prudishness, His justice to mere anger, His mercy to mere permissiveness. We must not be guilty of such simplistic versions of Him that conveniently ignore teachings we find uncomfortable. This “dumbing down” has been true even regarding His ultimate defining virtue, His love.

During His mortal mission, Jesus taught that there were two great commandments. They have been taught in this conference and will forever be taught: “Love the Lord thy God [and] love thy neighbour as thyself.” If we are to follow the Savior faithfully in these two crucial and inextricably linked rules, we ought to hold firmly to what He actually said. And what He actually said was, “If ye love me, keep my commandments.” On that same evening, He said we were to “love one another; as I have loved you.”

In those scriptures, those qualifying phrases defining true, Christlike love—sometimes referred to as charity—are absolutely essential.

What do they define? How did Jesus love?
First, He loved with “all [of His] heart, might,

“Hvem er dette?” Jeg kan bare forestille meg at “Hvem er dette?” er spørsmålet de forvirrede soldatene nå stilte!

Svaret på dette spørsmålet kan ikke ha vært i hans utseende, for Jesaja hadde profetert rundt syv århundrer tidligere at “han har ingen skikkelse og ingen herlighet. Vi så ham, men han hadde ikke et utseende så vi kunne ha vår lyst i ham.” Det var absolutt ikke i hans velholdte garderobe eller hans store personlige velstand. Han hadde ingen av delene. Det kan ikke være fra noen profesjonell opplæring i de lokale synagogene, for vi har ingen bevis for at han noen gang studerte ved noen av dem, selv om han i sin ungdom kunne forvirre godt forberedte skriftlærde og lovkyndige og forbløffe dem med sin lære “som en som hadde myndighet”.

Fra denne undervisningen i tempelet til hans triumferende inntog i Jerusalem og denne endelige, uberettigede arrestasjonen, ble Jesus rutinemessig plassert i vanskelige, ofte utspekulerte situasjoner der han alltid seiret – seire som vi ikke har noen forklaring på bortsett fra guddommelig DNA.

Allikevel har mange gjennom historien forenklet, til og med bagatellisert vårt bilde av ham og hans vitnesbyrd om hvem han var. De har redusert hans rettskaffenhet til kun snillisme, hans rettferdighet til simpel vrede, hans barmhjertighet til ren ettergivenhet. Vi må ikke være skyldige i slike forenklete versjoner av Ham som beleiligg ignorerer læresetninger som vi synes er ubehagelige. Denne “fordummelsen” har vært tilfelle til og med angående hans ypperste definerende dyd, hans kjærlighet.

Under sin jordiske misjon, underviste Jesus at det var to store bud. De har blitt undervist på denne konferansen og vil alltid bli undervist: “Elske Herren din Gud [og] elske din neste som deg selv.” Hvis vi trofast skal følge Frelseren i disse to avgjørende og uløselig sammenknyttede reglene, må vi holde fast ved det han faktisk sa. Og det han faktisk sa var: “Dersom dere elsker meg, da holder dere fast på mine bud.” Samme kveld sa han at vi skulle “elske hverandre, likesom jeg har elsket dere”.

I disse skriftstedene er disse karakteristiske ordene som definerer sann, Kristus-lignende kjærlighet – noen ganger henvist til som nestekjærlighet – absolutt avgjørende.

Hva definerer de? Hvordan elsket Jesus?
For det første elsket han av “hele [sitt] hjerte,

mind and strength,”giving Him the ability to heal the deepest pain and declare the hardest reality. In short, He is one who could administer grace and insist on truth at the same time.As Lehi said in his blessing to his son Jacob, “Redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.”His love allows an encouraging embrace when it is needed and a bitter cup when it has to be swallowed. So we try to love—with all of our heart, might, mind, and strength—because that is the way He loves us.

The second characteristic of Jesus’s divine charity was His obedience to every word that proceeded from God’s mouth, always aligning His will and behavior with that of His Heavenly Father.

When He arrived on the Western Hemisphere following His Resurrection, Christ said to the Nephites: “Behold, I am Jesus Christ. ... I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, ... in the which I have suffered the will of the Father ... from the beginning.”

Of the myriad ways He could have introduced Himself, Jesus did so by declaring His obedience to the will of the Father—never mind that not long before in His hour of greatest need, this Only Begotten Son of God had felt totally abandoned by His Father.Christ’s charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist, not just through the easy and comfortable days but especially through the darkest and most difficult ones.

Jesus was “a man of sorrows,”the scriptures say. He experienced sadness, fatigue, disappointment, and excruciating loneliness. In these and in all times, Jesus’s love faileth not, and neither does His Father’s. With such mature love—the kind that exemplifies, empowers, and imparts—ours will not fail either.

So, if sometimes the harder you try, the more difficult it seems to get; if, just as you try to work on your limitations and your shortcomings, you find someone or something determined to challenge your faith; if, as you labor devotedly, you still feel moments of fear wash over you, remember that it has been so for some of the most faithful and marvelous people in every era of time. Also remember that there is a force in the universe determined to oppose every good thing you try to do.

og av all makt, sinn og styrke”, noe som ga ham evnen til å helbrede den dypeste smerte og erklære den hardeste virkelighet. Kort sagt er han en som kunne forrette nåde og samtidig insistere på sannhet.Som Lehi sa i sin velsignelse til sin sønn Jakob: “Forløsningen [kommer] i og gjennom Den Hellige Messias, for han er full av nåde og sannhet.”Hans kjærlighet gir en oppmuntrende omfavelse når det trengs, og en bitter kalk når den må svelges. Så vi prøver å elske – av hele vårt hjerte, av all makt, sinn og styrke – fordi det er slik han elsker oss.

Det andre karakteristiske kjennetegnet på Jesu guddommelige kjærlighet, var hans lydighet mot hvert ordsom gikk ut av Guds munn, at han alltid innrettet sin vilje og adferd etter sin himmelske Faders.

Da han kom til den vestlige halvkule etter sin oppstandelse, sa Kristus til nephittene: “Se, jeg er Jesus Kristus ... Jeg har drukket ut den bitre kalk som Faderen har gitt meg ... og har derved underkastet meg Faderens vilje ... fra begynnelsen.”

Av de utallige måter han kunne ha presentert seg på, gjorde Jesus det ved å erklære sin lydighet mot Faderens vilje– til tross for at ikke lenge før, i sin største nødens stund, hadde denne enbårne Guds Sønn følt seg fullstendig forlatt av sin Fader.Kristi kjærlighet –tydelig i fullstendig lojalitet til guddommelig vilje– vedvarte og fortsetter å vedvare, ikke bare gjennom de lette og komfortable dagene, men spesielt gjennom de mørkeste og vanskeligste.

Jesus var “en smertens mann”,lyder det i Skriftene. Han opplevde sorg, utmattelse, skuffelse og uutholdelig ensomhet. I disse, og til alle tider, svikter aldri Jesu kjærlighet, og det gjør heller ikke hans Faders. Med slik moden kjærlighet – den typen som eksemplifiserer, gir kraft og formidler – vil heller ikke vår svikte.

Hvis det noen ganger er slik at jo hardere dere prøver, desto vanskeligere synes det å bli, hvis dere, akkurat når dere prøver å arbeide med deres begrensninger og deres mangler, opplever noen eller noe som er fast bestemt på å utfordre deres tro, hvis dere fremdeles føler frykt skylle over dere mens dere arbeider hengivent, husk at det har vært slik for noen av de mest trofaste og fantastiske mennesker i enhver tidsepoke. Husk også at det finnes en kraft i universet som er fast bestemt på å motarbeide alt godtdere prøver å

So, through abundance as well as poverty, through private acclaim as well as public criticism, through the divine elements of the Restoration as well as the human foibles that will inevitably be part of it, we stay the course with the true Church of Christ. Why? Because as with our Redeemer, we signed on for the whole term—not ending with the first short introductory quiz but through to the final exam. The joy in this is that the Headmaster gave us all open-book answers before the course began. Furthermore, we have a host of tutors who remind us of these answers at regular stops along the way. But of course, none of this works if we keep cutting class.

“Whom seek ye?” With all our hearts we answer, “Jesus of Nazareth.” When He says, “I am he,” we bow our knee and confess with our tongue that He is the living Christ, that He alone atoned for our sins, that He was carrying us even when we thought He had abandoned us. When we stand before Him and see the wounds in His hands and feet, we will begin to comprehend what it meant for Him to bear our sins and be acquainted with grief, to be completely obedient to the will of His Father—all out of pure love for us. To introduce others to faith, repentance, baptism, the gift of the Holy Ghost, and receiving our blessings in the house of the Lord—these are the fundamental “principles and ordinances” that ultimately reveal our love of God and neighbor and joyfully characterize the true Church of Christ.

Brothers and sisters, I testify that The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints is the vehicle God has provided for our exaltation. The gospel it teaches is true, and the priesthood legitimizing it is not derivative. I testify that Russell M. Nelson is a prophet of our God, as His predecessors were and as His successors will be. And one day that prophetic guidance will lead a generation to see our Messenger of Salvation descend like “lightning ... out of the east,” and we will exclaim, “Jesus of Nazareth.” With arms forever outstretched and love unfeigned, He will reply, “I am he.” I so promise with the apostolic power and authority of His holy name, even Jesus Christ, amen.

gjøre.

Så gjennom rikdom så vel som fattigdom, gjennom privat anerkjennelse så vel som offentlig kritikk, gjennom gjenopprettelsens guddommelige elementer så vel som menneskelige svakheter som uunngåelig vil være en del av den, fortsetter vi å holde kursen til Kristi sanne kirke. Hvorfor? Fordi vi, som vår Forløser, meldte oss på for hele semesteret – ikke bare den første korte innledende prøven, men helt til den avsluttende eksamenen. Gleden i dette er at rektor ga oss alle åpen bok-svarene før kurset begynte. Videre har vi en rekke veiledere som minner oss på disse svarene på regelmessige stoppesteder underveis. Men selvfølgelig fungerer ingenting av dette hvis vi slutter å delta i klassen.

“Hvem leter dere etter?” Av hele vårt hjerte svarer vi: “Jesus fra Nasaret.” Når han sier: “Det er jeg,” bøyer vi kne og bekjenner med vår tunge at han er den levende Kristus, at han alene sonet for våre synder, at han bar oss selv om vi trodde at han hadde forlatt oss. Når vi står foran ham og ser sårene i hans hender og føtter, vil vi begynne å forstå hva det betydde for ham å bære våre synder og bli vel kjent med sykdom, å være fullstendig lydig mot sin Faders vilje – alt av ren kjærlighet til oss. Å introdusere andre til tro, omvendelse, dåp, Den hellige ånds gave, og ta imot våre velsignelser i Herrens hus – dette er de grunnleggende “prinsipper og ordinanser” som til syvende og sist viser vår kjærlighet til Gud og vår neste, og med glede kjennetegner Kristi sanne kirke.

Brødre og søstre, jeg vitner om at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er redskapet Gud har tilveiebragt for vår opphøyelse. Evangeliet den underviser er sant, og prestedømmet som legitimerer den, er ikke et derivat. Jeg vitner om at Russell M. Nelson er en Guds profet, slik hans forgjengere var og som hans etterfølgere vil bli. Og en dag vil denne profetiske ledelse lede en generasjon til å se vår frelsens sendebud stige ned som “lynet ... ut fra øst,” og vi vil utbryte: “Jesus fra Nasaret”. Med alltid utstrakte armer og oppriktig kjærlighet, vil han svare: “Det er jeg.” Dette lover jeg med Jesu Kristi hellige navns apostoliske kraft og myndighet. Amen.